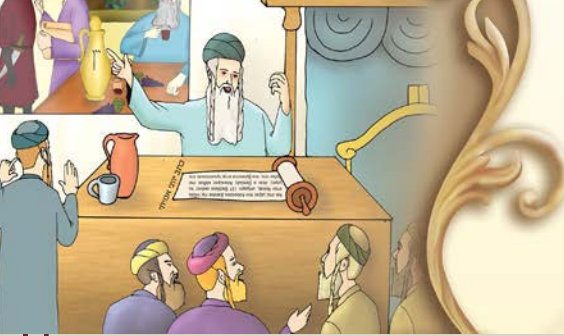

מהיקות השבת והפורים

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבט הלוי' זצוק"ל

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

'תפושות' מן התורה מגניז'

לשבעים הזקנים ואחר כך לכל ישראל, והרי רב התורה שלמדם היה תורת המשכן והכהנים; ויבאר, שמתחלה למד משה את אהרן ובניו את הדעת השכיח לאותם פעולות שהם עומדים לעשות ורק אחר כך הם למדו איה לקימם בפעל, משום שהדעת המפרשת את המעשים הללו היא יותר חשובה מכל מעשי הכהנה שהם עומדים לעשות.

ובדעת בגדים ימלאו...

וכך משה רבנו קדש והכין את אהרן ל"כהנה לוי" על ידי שלמיד אותו מהי התורה והדעת שבכל לבוש ולבוש שלבש, וכגון כשהלבישו את החשן עם אבניו הטובות, הסביר לו שלבשו זה בא להזכיר לנו את אברהם אבינו שהיה אבן טובה תלויה בצוארו ואצטגנינות היתה בלבו (ב"ב טו), כלומר שלבו של אברהם היה נובע חכמה ודעת מיוחדת ומלא באהבה לה' עד שכל מלכי מורח ומערב היו מתיעצים עמו, כי ידעו שיש לו דעת גדולה ועצותיו הם העצות הטובות ביותר, ואברהם הוא הרבי של כל גדולי האמה הקדושה, שממנו למדו יצחק ויעקב את דרך ה' ומהם למדו משה ואהרן וכל גדולי האמה את דרך ה'.

ומשה רבנו למד את אהרן הכהן דעת לזכר את מדת החסד של אברהם שהיה מכניס אורחים וכן ספר לאהרן שבשעמדו בסנה הקב"ה התגלה אליו ודבר עמו על אברהם אבינו, כמו שאמרנו תו"ל שהקב"ה אמר 'הקבל על דאבדין ולא משתכחין' כלומר שהקב"ה אמר זאת למשה, שאברהם היה מאוד נאמן אליו, וכעת משה ספר זאת לאהרן היאך אברהם אבינו נצח את ארבעת המלכים בדרך נס שעפרו נהפך לחיצים, וכששאלו אותו איך הצליח לנצחם היה מראה להם את האבן הטובה שבצוארו ואומר להם: הדעת ה' שבלבי היא עמדה לי לנצחם.

פרשתנו פרשת תצוה נקראת בדרך כלל בסמיכות לחג הפורים, ובה מדרב על עשית הבגדים. ומצד אחד כתוב שה' מצוה את משה "ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך", ולאחר מכן נאמר "ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתינו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן". והדברים נראים סותרים, שבתחלה נצטוו משה לעשות בעצמו את בגדי הכהנה ולאחר מכן נצטוו לצוות את חכמי הלב לעשותם?

אלא ש"ואתה תצוה" הוא מלשון חבור וצוותא, וכשמשו רבנו צוה את עם ישראל את מצוות ה' הוא התחבר בזה אליהם. והצווי היה על מצות הדלקת המנורה ומצוה זו מתקיימת גם בשבת, ולכאורה לא מובן מדוע מחילים שבת במלאכת הכערת אש שנאסרה במפרש בתורה בפסוק "לא תבערו אש... ביום השבת" ומהמשכן אנו למדים את המלאכות האסורות בשבת ואיך במשכן עצמו התחולל השבת לצורך הדלקת המנורה?

מנורת שמש

אלא, דהנה הדלקת המנורה מפרתה להזכיר לנו את חסד ה' שנותן לנו שמש המאירה את העולם ועל ידה עינינו פקוחות לראות, כי הקב"ה לא צריך לאורה של המנורה אלא המנורה היא 'עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל' כלומר שדרך המנורה אנו רואים שה' שוכן אצלנו בכך שהוא מאיר את עולמנו, וכיון שגם בשבת ה' מאיר את העולם עם השמש לכן מדליקים את המנורה גם בשבת כדי להזכיר טובה לה' על שמאיר את עולמנו גם בשבת.

והתורה אומרת: "ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנה לוי" ומספר במדרש שמשו היה מלמד את התורה לאהרן ואחר כך גם לבניו ואחר כך

מהיקות הויסים

התן שכור

ברצוני לפרסם את ספורי לקראת פורים משלש שחל השנה לתועלת הרבים.

לפני כארבע עשרה שנה כאשר הייתי 'חתן טרי' ערכת את סודות פורים בבית חמי, במשך הסעודה גסי החליט להשקות אותי הרבה יין אך אני סרבתי כי לא הייתי רגיל להשתכר בשום שנה, ובפרט עתה כשאני חתן לא רציתי בשום אופן להתבזות לפני משפחת חמי.

אלא שגוי לא נתר על תכניתו והמריץ את כל המשפחה להאיץ בי לשתות הרבה יין כמנהג משפחתם, כיון שראיתי שגם הם שותים הרבה השתכנתי והרשתי לעצמי לשתות, אלא שכיון שאני לא רגיל בשתי יין לכן אחרי ששתיי כשלוש כוסות יין הסתחרתי מאוד ומשם אני זוכר מה היו מעשי...

קצת אני יכול לספר מה שאשתי ספרה לי לאחר הפורים: אני קמתי ובעטתי בכל מה שעמד בדרכי, שברתי פחצים 'קרים ומשפחת חמי היו בהלם מהתנהגותי הגרועה, היה אחד שלמד עלי זכות ואמר: מה אתם רוצים ממנו, הוא שכור? אבל השאר ענו לו: 'נכנס יין יצא סוד' וקצת נכר מה הם מידותיו של החתן החדש שלנו!

וכאן הפוקוס לספר שהם צדקו, כי לצערי כך היה ההלך רוח שלי בבחורתי, שבלבי הייתי בועט בכל מי שלא מוצא חן בעיני, אלא שהייתי מסתיר את תכונותי מעיני אחרים ולא העליתי על דעתי שהשכרות תגלה עד כדי כך את פנימיות תכונותי.

כלתי הוסיפה לספר לי על מעשי לא נעימים בכלל שעשיתי שאני בוש להעלותם על הכתב, ואני משתו מאוד שחמי קצת רואה אותי בעין לא טובה בגלל זה. כעבר כמה ימים חמי שוחח עם אשתי על כך שאינו מרצה מהתנהגותי אף אשתי הגנה על כבודי, והנה בשבת הקרובה כשהתארחנו אצלם חמי ראה בי כמה הנהגות שהצטרפו לו עם הרגעים שראה אותי בשכרות, ומאותה שבת הוא לא הזמין אותנו לביתו.

קר למשך כמה שנים לא התארחנו בביתו והוא התרחק ממעגנו ולא סיע לנו כספית. במשך השנים הללו עבדתי מאוד על מדותי עד שהשתנתי מאוד וכיום אני בקשר טוב עם חמי. על כל פנים הצער הגדול שבער עלי נתן לי להבין את דברי תו"ל (ויקרא ע"ה) שהיו ראו רק לצדיקים, שלמה הוא גורם להיות 'ראש', אבל למי שעדיין אינו נקי במדות ויבדאת שמים הינו גורם לו להיות 'רש'.

היה מתרפא, כי אברהם אותיות 'אבר מה', שהיה מדבר על חסד האברים שיש בגופו של האדם וכליותיו היו נובעות חכמה לבאר את החסדים שיש בכל אבר.

וכשהיו רואים את האבן שתלויה בצוארו היו לומדים מאברהם לראות את ה' גם בחולי שיש להם, ונזכרו בחסד ה' ששמעו מאברהם על אותו אבר שהם חולים בו, והיו מתרפאים.

ובכתפות האפור היו שתי אבנים שעליהם היו שמותיים של כל השבטים, כמו שכתוב: "ששה משמתם על האבן האחת ואת שמות הששה הנוחרים על האבן השנית כתולדתם" וזה מזכיר את אברהם אבינו שהיה רשום על לבו שמות כל בני האדם ודאג לשלומם, וכמו שכתוב שכל חולה שהיה רואה את האבן שעל לבו של אברהם

מתיקות שדוך של אבנים

ומשה מלמד את אהרן שאת כל זה הוא צריך לזכור בעת לבישת החשן והאפוד, וכגון אלו היו המחשבות של אהרן הכהן והכהנים הגדולים הכשרים בלבישת החשן ושאר בגדי הכהנה, וחלילה לחשב שהם היו לובשים את בגדי הקדש הללו בלי כוננות של קרבת ה' כדגמת אלו אלא כלבוש בגד רגיל חלילה, וכבר איתא בזה"ק (ח"ג קבב): 'מי שחושב שכתובים בתורה ספורי מעשיות ודברים כפשוטם בלבד, תפח רוחו ולא יהיה לו חלק לעולם הבא'.

את אהרן ובניו בכנדי הכהנה, ולכאורה מדוע שלא יצוה אותם ללבש את הבגדים בעצמם? אלא משום שהלבשת בגדי הכהנה לא היתה כלבישת בגדים פשוטים או כהלבשת בגדי מלכות של אמות העולם חלילה, אלא בלבישתם היו הכהנים צריכים לכונן הכרת הטוב לה' על חסדיו ולכן דוקא משה רבנו היה צריך להלבישם כדי ללמדם מה לכונן בעת לבישת בגדי הכהנה.

הצלת המנהיג

ובעת שמשה רבנו הלבישם היה מדבר עמם מהחסד שהוא חי וספר להם שהוא היה משלך בתבה ביאור וכפסע היה בינו לבין המות כי רוח קלה היתה יכולה להפך את התבה ומשה היה נחנק מהמים חלילה, והקב"ה הצילו לחיים בדרך נס, וכן ספר להם מה שה' הצילו מתרח פרעה והצליח לברח למדין.

"שתי כתפת חברת יהיה לו אל שני קצותיו וחבר", כשהיו רואים את האבנים הטובות שבכתפיים היו מודים לה' על הבת זוג ועל הבן זוג שהם שונים זה מזה בדעתם כשתי קצוות ובכל זאת הם חוגרים זה לזה, וכן היו באים להודות לה' על הכתפיים שיש לנו שאנו יכולים להניע אותם בלי כאבים.

וכן המצנפת היתה דומה ל'כפסת' והזכירה להודות על חסד המח הנפלא שנתן לנו ה' שהוא כאוצר גדול שהוא שמור בכספת מיוחדת, והיא הגלגלת. וכן המצנפת כרמנות על המח שהוא נסתר מעיני האדם, ללמד שישנם סודות התורה הנסתרים מהשגת מוחו של האדם ורק צדיקים כמשה ואהרן מגלים אותם כמו שכתוב: "סוד ה' לא ידאיו".

ומשה רבנו נצטוה בפרשתנו להלביש בעצמו

יצרן רוחני

ובזה קים משה את הצווי שה' אמר לו: "ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך" אף על פי שבאמת משה רבנו לא הכין את הבגדים לאהרן, אלא שמשה רבנו יצר את הבגדים של אהרן ובניו ברוחניות בכך שנתן להם את

מתיקות זכיתו של הנטפיל

בציור שבכותרת הגליון: רבי יהודה הנשיא קורא את המגלה בפקה היגנית [כפסק רב עמרם גאון, הרמב"ם, ובעל העטור], ודורש אותה לתלמידיו בהמחשות בתנועות ידיו, ותלמידיו אינם מבינים לשון יגנית ולכן אחד מהם סותם את אזנו ומתפלא על רבי יהודה מדוע הוא קורא בפקה זרה?

בין תלמידיו ישנם שני אלמים, ותלמידים אחרים סבורים שעקב כך הם לא יוכלו לרכש שום דבר תורה מרבי יהודה, ורבי יהודה הנשיא מדבר בשבחם של האלמים, ועל ידי תפלתו של רבי על האלמים הם התרפאו, ונתגלה שהם בקיאים בכל התורה.

מדוע יוצאים ידי חובת קריאת המגלה ביגנית אפלו למי שאינו מבין את השפה הוא? מהו שבחם של האלמים, ובזכות מה הם זכרו את התורה אף על פי שהם לא יכלו להוציאה בפיהם ולשנן אותה?

מדוע רבי מאיר ברח? היאך רכש רבי יהודה דרגות טובות על ידי הסתכלותו ברבי מאיר? למי נדמה אנטונינוס בכך שנטפל לרבי?

החסד המלא לציורים והתשובות לשאלות במאמר: 'מתיקות הלכות פורים', ובמאמר: 'מתיקות תורת האלמים'

בציור שלפנינו: רבי יהודה הנשיא יושב בשבת בשמחת נשואי בנו כשצדו עומד המלך אנטונינוס הגוי ומשמטו. רבי מאיר בורח מפניו של רבי יהודה, לאחר ששען על אותם שמוחים פסים בשבת. ורבי יהודה מבט בו בהערצה גדולה מאוד וקונה מקור דרגות גדולות בתורה ובמדות הטובות.

מתיקות שיחי

תפילות

רבנו של עולם, וכני ללמד ממגלת אסתר לעשות מגלה אישית שבה אפרט את הנסים האישיים שעשית עמי ואת הנסים שראיתי בעיניי שעשית לאחרים.

זכנו ברחמיך להכיר את אהבתך הגדולה אלינו כפי שגבר במעשה המגלה, שאתה הטבת לעמך אף על פי שהיו משפלים מאוד ומעריבים בין האמות וקמתם בהם: "ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסיתם ולא געלתים לכלתם להפר בריתי אתם" שלכן בפירים קבלו את התורה מאהבה כי אז ראו את אהבתך הגדולה והנצחית אלינו, אמן סלה.

שבפורים נוהגים לחפש את הילדים. והענין בזה הוא להזכיר את פרשת תצוה שבה אהרן ובניו התלבשו בבגדי הכהנה שהו מרמו על כך שבפורים ראוי ללבש בגדים שונים משל כל השנה.

ולכן הטוב ביותר הוא לחפש את הילדים לצדיקים באהרן הכהן, משה רבנו, מרדכי הצדיק וכדומה.

ואם מחפשים את הילדים לחיות יש ללמדם שראוי להם להשתמש במדותיהם של החיות לעבודת ה', כמו שאמרנו 'הוי עז כנמר וכו' לעשות רצון אביך שבשמים' וכן תחפשת החיות מזכיר את בגדי החמודות שלבש יעקב אבינו שעליהם היה מצויר דמות החיות, ועוד, שעקב המישל את בניו לחיות ללמדם לקחת את מדות החיות לעבודתו. יתברך.

הדעת לזכר את אברהם אבינו בעת לבישתם, ולבא מלבישתם להפירת הטוב לה' על חסדיו. והקב"ה מלא את בצלאל ברוח חכמה לעשות בפעל את המשכן וכליו ואת בגדי הכהנה, אבל בצלאל לא יכל להתגאות בזה, כי כל הרוח חכמה שקבל היתה בוכות התורה והדעת שמשך רבנו למדו.

ומזה אנו למדים, על מה שפעמים רבות אדם רואה שה' נותן לו סייעתא דשמיא ומצליח ברוחניות ובגשמיות, שאז עליו להזהר שלא תזנח דעתו עליו אלא ידע ויזכר שכל הצלחתו היא בזכות התורה שהוא עוסק בה ובזכות משה והצדיקים ההולכים בעקבותיו שמוסרים את התורה לעם.

למה אתה מתחפש?

ועתה ימתק הקשר בין פרשתנו לימי הפורים,

מתיקות הלכות פורים

חידושים עמקים

כי חידושים שמקורבים את האדם לה' יתברך קשה לאדם להבין אותם, מפני שהם משפילים את גאותו של האדם וגורמים לו שפלות וענוה, וכדי להבין אותם צריך להתחבר לצדיקים ולצעד שנים רבות בדברי התורה שהם מלמדים עד שיפתח הלב לאהבתו יתברך.

וילמד מהצדיקים מה תכלית הדבר שהקב"ה ברא את האדם באופן שהוא מחיב לאכל בכל יום כמה פעמים, שזאת כדי שדרך האכל נוכל להכיר את החסדים שעשה עמנו ה' שבבאר בגופינו את האברים הנפלאים שמעכלים את המאכלים והמשקים כמו המעים והכליות וכו'.

שלכן הקב"ה ברא בכל מאכל ויטמינים מיוחדים המועילים כל אחד לאבר אחר, כדי שנצריך דרכם את כל אברינו גופינו שעל כן אמרו בירושלמי (קידושין פ"ד ה"ג): "עיתו אדם לתן דין וחסדו על כל שראתה עינו ולא אכל", כי כיון שנמנע מאכילתו, נמנע גם מלהעריך את האבר שאותו מאכל מועיל לו.

היה מתעורר לבו לאהבת ה' על שנותן לו אברים כאלו בגופו ודם הוורם לכל אבר ואבר.

ראית אמת

ובענין הראיה, הרי שרב בני אדם מתפעלים מפעשים חיצוניים, ומחמת כן ישנם הנגזרים אחרי אנשים לא הגונים מחמת המעשים החיצוניים שהם עושים, שעל ידם הם מעמידים פנים כפאנשים הגונים, בעוד ש'שבע מזמות בלבם' וכל מעשיהם נעשים לכבוד ולהנאת עצמם.

ועל הצדיקים כתוב: "והיו עיניך ראות את מוריד", כי דרך הראיה שאדם רואה את תנועות הידים ופניהם של הצדיקים בעת שהם מוסרים את דברי התורה, הוא מתמלא בדעת נכונה של קרבת אלוקים ומקבל מדות טובות, ו'מים שקטים חודרים עמק'.

ולפעמים למשך שנים רבות האדם לא מבין את התורה ואת טעמיה הנפלאים ובכל זאת עליו לעסוק בתורה, ולפעמים רק כשיעברו שנים רבות יזכה ויפתח לבו להשכיל ולהבין את מתיקותה של התורה ויגלה בה את ה' יתברך ואת אהבתו אלינו ואת אהבתנו אליו.

מוכא בטור (תר"צ ח') שיטת הראשונים: רב עמרם גאון, הרמב"ם ובעל העטור, שפסקו כשיטת רב ושמואל בגמרא (מגלה יח), שאפשר לקרא בשפה היונית אפלו למי שאינו מבין את השפה הזאת. ובסבת הדבר יש לפרש שזאת משום שהתורה נכנסת ללבו של האדם לא רק דרך השמיעה, אלא גם ובעקר דרך ההתפעלות שרואה במי שמוסר לו את הדברי תורה, וכיון שהקורא את המגלה מגלה בתנועותיו התפעלות מהנסים שמוכאים במגלה, די בכך כדי להוציא את השומעים ידי חובת קריאה.

שהו ענין מצות ראייה שהעור לא יכול לקומה, משום שבעת העליה לבית המקדש צריך להביט בפני הכהנים הצדיקים וללמד מהם דעת ה' ומדות טובות של נאמנות לה' ולבריות, שהרי מנאמנותם הם דואגים לכל יהודי שיתפשו עונותיו ויהיה מרצה לפני ה' ולפני הבריות בכך שישפר את מעשיו. ומעצם ראית הקרבת הקרבנות אדם היה לומד את מדת החריות מהכהנים, שהרי אמרו (הלוי קכג): כהנים ירזוים הם, וכן מכך שהיה רואה את זריקת הדם והקרבת אברי הקרבן

מתיקות תורת האלמים

ושמע את קול מחיאת הכפים ונכנס להוכיחם על כך, כי סבר שיש במחיאת כפים משום חלול שבת גם כשהו בשנוי, ולא ידע שרבי מסב שם אלא סבר שרק עמי ארצות מסבים שם, וכששמע רבי את התוכחה, בא לבדק מי הוא המוכיח ומיד ברח משם רבי מאיר.

בריהא של ענוה

ורבי מאיר לא ברח מיראה שהרי כתוב: "לא

וכמו שרבי בעצמו אמר שזכה למדרגתו הגדולה בתורה שהיה מתקד בה יותר מחבריו כי ראה את אחוריו של רבי מאיר (ערוכין יב), ויש לבאר זאת על פי מה שהגמרא בירושלמי (ביצה כ): מספרת, שכאשר רבי השיא את בנו רבי שמעון, ישבו לסעודה בשבת והיו מוחים כפים בשנוי, כי רבי סבר שאין בכך משום חלול שבת. עבר רבי מאיר מאחורי ביתם

הגמרא (הגיגה א) מספרת על שני אלמים שהיו באים תמיד לשמע את דברי התורה שאמר רבי, ורבי התפלל עליהם שיתרפאו, וכשהתרפאו מצאו שהם בקיאים בספרא וספרי ובכל הש"ס, כי זה שהם היו רואים את פניו הקדושות של רבי ואת תנועות ידיו בעת שלמדם תורה, גרם להם לזכר את כל מה שלמדו.

תגורו מפני איש", אלא משום שכשהבין שרבי נמצא שם והוא מורה להם הטר לעשות כן, ברח מפני מדת השלום שבו, ומפני ענותנותו לפני רבי אף על פי שהיה קטן ממנו בשנים. ובאותם רגעים הביט רבי בערפו של רבי מאיר שברח ומכך קנה רבי ענוה גדולה והתרחקות ממדת המחלקת שזהו עקר התורה, וממילא זכה גם לדרגה גדולה בלמוד התורה. והחדוש הוא שרבי אהב והעריך את רבי מאיר אף על פי שרבי מאיר התנגד לנשיאותו של סבו של רבי הלא הוא רשב"ג (עי' הרי"ט יג).

וכיון שאותם אלמים ראו את פניו של רבי, זכו לקנות מקד הרבה דעת של קרבת אלקים וממילא זכו גם הם לדרגה גדולה בתורה, ובנוסף עמד להם גם זאת שהיו אלמים ולא שוחחו דברים בטלים וכל שכן שלא דברו דברי לשון הרע ושאר דבורים אסורים. שלכן השתמרה התורה במעיהם אף על פי שלא

זכו לדרגה גדולה בהנהגה ובהנהגה גדולה. וזהו עיקר התורה, וממילא זכה גם לדרגה גדולה בלמוד התורה. והחדוש הוא שרבי אהב והעריך את רבי מאיר אף על פי שרבי מאיר התנגד לנשיאותו של סבו של רבי הלא הוא רשב"ג (עי' הרי"ט יג).

אפסיות חכמת יון

והסבה שרק בשפת יונית (משפות האמות) התירו לקרא את המגלה גם למי שאינו מבינה, היא משום דהנה במשך הדורות היונים היו מתנשאים על היהודים להראות שהם חכמים יותר מעם ישראל כמו שמצינו (בכורות ה) בחכמי אתונא (שהיא מערי יון) שהיו מקשים ושואלים שאלות את רבי יהושע בן חנניה, וכן מצינו (מגלה ט) שתלמי המלך תרגם את התורה לשפה היונית.

ולכן התירו לקרא את המגלה ביונית משום שבה מוכח שהחכמת הגויים אינם שווים למאומה, שכן בדורו של אחשוורוש הפרסיים היו השולטים בעולם, ובמגלה מתגלה שכל חכמתם ונדלתם לא הועילה להם מהומה.

פיזו של הנטפאל...

ובנוסף בתורה מספר, שיפת (אבי שפת יונית) נטפל לאחיו שם הצדיק, כשהלך לכסות את נח אביו ולחפות על בושותו, והקב"ה אינו מקפח שכר כל בריה, ולכן כיון שנטפל לעושי מצוה נותנים לו את הזכות להטפל לעושי מצוה בכך שאפשר לקרא את המגלה או לכתב אותה בשפתו.

נדבר זה הוא למוד בשבילנו, כמה גדול שקר של אדם שאפלו אם אינו זוכה להיות צדיק, אם הוא רק נטפל לצדיקים - עושי מצוה, הדבקים בה' ובתורתו יומם ולילה, זוכה אף הוא למעלות גדולות, כפי שזכר גם אותם אלמים בזכות השבח שהיה בהם שנטפלו לרבי יהודה הנשיא, וכמותם נהג המלך אנטונינוס הגוי שנטפל גם הוא לרבי יהודה ובזכות זה הכטיח לו רבי שיזכה לחיי עולם הבא (ע"ו י).

מתיקות גלוי המרירות שבעשרת בני המן

והם לא השתדלו לתקן את הרע שבהם אלא הגבירו את תכונותיהם הרעים, וזה מלמדנו להתנהג בהפך מדרך ולשנות את מדותינו הרעות לטובה.

ובנוסף מלמדנו הרוח הזה להזהר שלא לכוון בלבנו במקומו של רוח זה את שמותיהם של אויבינו היהודים כבונה שיזקו חלילה, אלא נתפלל עליהם שישונו בתשובה שלמה.

מתיקות ה'חיון' של המגלה...

והסבה שבשאר מלות המגלה אפשר שיהיה חסר עד חצייה ובכל זאת היא כשרה, יש לפרש שהוא כדי למדנו שבאמת אי אפשר לקרס את הנסים שה' עושה עמנו, לכן מגלה שכתובה חצייה כשרה, למדנו שכל אחד צריך להשלים ולספר בעצמו את הנסים האישיים והכלליים שה' עשה עמו ועם בני משפחתו ועם כל אחד מ ישראל כפי שהוא יודע.

ומבטלין תלמוד תורה בשביל מקרא מגלה

ומדוע? מפני שאדם שרק ילמד תורה הוא יכול לטעות בזמנים קשים שיעברו עליו אם יכשל ויתרחק מה' חלילה, שאי יחשב שה' מאס בו ואינו רוצה בתשובתו ח"ו, לכן חוכה עליו להפסיק מלמודו ולשמע מקרא מגלה, שבה הוא יוכח לשמע שהקב"ה אוהב כל יהודי גם אם נפל והתרחק ממנו מאוד, כמו שרואים במגלה שה' אהב את היהודים אף על פי שהתרחקו ממנו מאוד והתבוללו בין העמים.

וכשם שמגלת אסתר מראה לנו את חבתו הגדולה של ה' אלינו, כך ראוי לכל אחד לעשות מגלה אישית שבה יגלה את המתיקות שבו ואת חבתו הגדולה, כמה זכה להשתנות ולהתעלות מאז שהתאמץ והשתדל להשתנות. ויזכר שמי שמשתדל להתנאות במדותיו בודאי יזכה להיות צורךא מרנן, ואל תקרי צורךא אלא צורפא מלשון שיהיה מצרף ונקי ונדך ממדות רעות.

פסק מרן השלחן ערוך (תרצג), שמגלה שנתסר בה מלים ואפלו עד חצייה של המגלה היא כשרה, ומורי ורבי מרן בעל שבט הלוי זצוק"ל פסק, שאם נתסרו שמות עשרת בני המן ואפלו שם אחד מהם המגלה פסולה, והינו משום ששמותיהם הוא מעקרה של המגלה - לזכר את מה שאותם צוררים צרו אותנו והקב"ה הצילנו מידם.

וכגון שהשם 'דלפון' מזכיר לנו שהם רצו לעשות אותנו דלים ורשים, ואשפתא' [ש"ן וסמ"ך מתחלפים] שפך עלינו אשפה וכן על זה הדרך. ויש רוח בין 'את' לבין 'פרשה' וכן 'את' למדנו לכוון שם את כל צוררי ישראל שה' ישמידם מעל פני האדמה.

עוד סבה יש ברוח הזה שהוא מלמדנו שברשעים יש מלא רע שהקדים להכנס בהם קדם שנולדו (שלכן לפני שמם יש רוח גדול)

מאמר השבוע - עקרה חרשית המתרישה את האזנים

מרחבי גלה יחד עם 'החרש והסמג' שהם החכמים שמדברים רק לאחר שהתרישו וסגרו תרבה וכן את פיהם מלדבה אלא כרו את אונם לשמע את דברי חבריהם; שלכן גם פיהם פותחים את פיהם הוא בבחינת שתקה חרשית שאינם מדברים את דברי עצמם אלא את דבר ה'. ובנוסף, ששהם מלמדים תורה, כל מי ששמוע אותם למד מהם להתריש את אוניו מרשע דברים אסורים כלשון הרע או את דברי העולם שמדברים מפניו ועצב נדי, ואינם מאמינים בה' שלו שהם הבח והבקייה.

חרדים מהוקים

חרדים לפרשת תצוה: א. מהו הקשר המתוק בין פרשתנו לחג הפורים? ב. מה למד משה את אהרן ובניו לכוון בלבישת הבגדים? ג. מהי הכספת שעל ראש אהרן הכהן ומיהי הכספת שבראשינו? ד. מי והיאך עשה את הבגדים בלי לעשותם? ה. מהי תכלית האכילה בכל יום? ו. מהו החצי השני של מגלת אסתר?

התשובות מונחות בתוך גליון זה. את התשובות ניתן לשלח לכתבת המייל: 7885595@gmail.com עד יום שלישי (כולל), בצורף שם, כתבת ומספר טלפון. כל העונים נכונה יזכו בפרס יקרתי.

ספר יחזקאל | 052-7162314 | seferyahalom@gmail.com